

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XIII

GLORIA Y TRIBULACIÓ.

El Bon Jesús s'en pujà un dia ab tres dels seus Apòstols, San Pere, San Jaume y San Joan, a una montanya molt alta, la montanya del Tabor, y allà se transfigurà davant ells. Y sa cara resplandia com el sol, y els seus vestits eren blancs com la neu. Al costat del Bon Jesús hi comparagueren Moyses y Elias que parlaven ab Ell. San Pere digué al Bon Jesús: Senyor, hi fa bon estar aquí; si ho voleu, podem ferhi tres tendes, una per Vos, una altre per Moyses y l'altre per Elias; però no sabia lo que deia. Encare no havia acabat de parlar, quant un nígul molt resplendent baixà demunt ells, y del nígul sortí aquesta veu: aquest es el meu Fill estimat en qui tenc les meues complacències; escoltaulo. Y els dexebles sentint això caigueren en terra esmortits y tremolant, però el Bon Jesús s'acostà a ells, los tocà y los digué: axecauvos y no temeu. Y quant devellaren de la montanya los deia. No parreu en ningú de lo que heveu vist fins qu'el Fill del homo haja resuscitat d'entre'ls morts.

Feia poc temps qu'el Bon Jesús havia parlat als seus dexebles de les ignominies de la seua passió y dels molts de treballs que en ella havia de passar, y per altre part veia que aquests dexebles eren molt materials e imperfects, y per lo tant estaven esposats a daptar de la seua divinitat, y a girarli les espalles y abandonar-lo. Però no convenia en aquelles circumstancies que la manifestació de la seua gloria fos massa pública, pera que no estorbás la seua passió. Per això escullí Jesucrist els tres dexebles més estimats y que ab sa influencia confirmarien y agontarien els altres en la fe, y se transfigurà davant ells.

Aquesta transfiguració no fone altre cosa que una manifestació de la gloria y visió beatífica de que gosava sempre la humanitat de Cristo, com li corresponia per la unió personal ab la segona persona de la Santíssima Trinitat, perque era molt just que el Fill de Deu tengués la mateixa felicitat que el Pare, que consisteix en conèxer-se y amarse a si mateix. Y era un miracle continuu que aquesta gloria y benaventuransa no se manifestás al món, com ho es també are que no sia visible la presència real de Cristo Senyor nostre en l'Hostia consagrada.

Ab nosaltres el Bon Jesús fa lo mateix que ab los Apòstols; permet que siem tentats y atribulats, que mos parezca que tothom se gira quantre nosaltres, y que a vegades siem perseguits y calumniats, y després d'aquestes tempestats Ell, que sempre está al nostre costat, se deixe veure, y mos anima, y mos dona a saborir la dulsura del seu amor que

fa olvidar les penes passades y no s'espanta per totes les que puguen venir. Y observem que els mateixos Apòstols, que foren testimonis de la seva gloria, ho foren també particularment de les amargures de la seva passió: això mos ensenya que si volem alcansar grans favors y consols haurèm de passar per grans proves y tribulacions, y que el fonament de la santetat d'un cristià consisteix en oferirse a Deu ab tot el seu cor, y en entregarse y descansar en la seua amorosa Providencia, com un nmet descansa en brassos de la seua mare, y d'ella es conduit a totes parts.

Van ben errats aquells que se quexen de Deu perque per algun temps los prova y los envia algunes tribulacions, y donen a conèxer que la seva fe es flaca y la seva esperança incerta, y sobre tot, que el seu amor es més bé amor propi, qu'amor de Deu. Aquests son els que sols quant se troben en mitx de la prosperitat donen gracies a Deu y li demanen que aquell benestar duri sempre, com Sant Pere qui deia: Senyor, aquí hi fa bon estar, fassèm tres tendes y quedamhi, y quant ve una petita tribulació, desanimats corren a cercar consol en Jesucrist, y no poques vegades en les criatures. ¡Oh! bábols! no sabeu lo que feis, ni lo que deis! perque aquest camí sembrat are d'espines es el que condueix al hort deliciós del Espós, aquest treball es el que mereix el descans etern, aquestes llágrimes se converteixen en alegría inefable.

Moyses y Elias parlaven ab el Bon Jesús de la seua passió y mort, y ab axò mos ensenyen que al temps del fervor mos havèm de preparar per la tentació que vendrà més prest o més tart, Aquells que ho fan així son forts en mitx dels treballs, perque la bonansa ha estat per ells un temps de proveirse y preparar-se, y així com un que té provisions bastants no tem al fret ni al mal temps, axí també aquests ben animats y esforsats saben sufrir en paciència, y a vegades ab alegría.

El Pare doná testimoni de la divinitat del seu Fill, que allà no parexia homo, sino Deu, ab les paraules que sortiren del nígul: «Aquest el meu Fill estimat en qui tenc les meues complacències: escoltaulo.» Sols Jesús té paraules de vida eterna, y el qui les escolta y practica viurá eternament. Sols Jesús es el manjar celestial de les ànimes, y el qui el menja dignament resucitará un dia per gosar d'Ell y per donar a Deu per Ell y ab Ell y en Ell gloria eterna en el cel.

A. R.

Suplicám a nostres lectors que fassin correr aquesta publicació entre amics y coneguts a fi que tothom s'aprofit de la seva lectura.

SONETS.

I.

LA CANSÓ POPULAR.

*Pujam a la muntanya, y desde el cim,
als horitzons s'escampa la mirada,
y per recort avans de la baixada,
qualque floreta anònima culli m.*

*Y passen els hiverns, y quan obrim
el llibre ahont la flor jau oblidada,
del mirador de l'alta serralada
ella ens renova la visió sublim.*

*Guarda la tradició catalanesca
la cansó popular, flor de garriga,
qu'al cim de l'avior veyia la llum.*

*La cantau, y de sopte se'm refresca
la dolsa imatge de la patria antiga,
y sent de la seua ànima el perfum.*

II.

MIRAMAR.

*Sempre visqui vora del mar
mes fins avuy no'l coneixia;
sobtadament, á Miramar
m'ha revelat sa fesomia.*

*Sembla somriure y alenar
com una verge qui somia;
de mon a mon, sembla passar
com una inmensa correntia.*

*Venen la flota y el fibló,
y del fantástich horitzó
no s'interromp la pau eterna.*

*Sols, a n'als ulls del pelegrí,
vibra quelcom de gegantí
quan passa l'ombra de Blanquerna.*

JOAN ALCOVER.

FRUITA DEL TEMPS.

—¡Ja, ja, ja, ja, ja, jaaa.....! ¿Confessarme, jo?

—Si, Toni, si; tú a confessarte.

—Però D. Lluís, si axò son beneitures, y els beneis s'han acabats. Els que varen naxer l'any de sa neu, ja son morts tots; y després qu'es venguda la ilustració y el progrés, y's son uberts els caps dels homos, ningú pensa ja'n confessions ni amb iglesies: el clero y els seus llibrots y les seves doctrines absurdes van pels recones qu'es un portento.

—Toni, tú xerres molt anit.

—Si no pot esser de menos. Un homo sent parlar tant de corema, de dijunis, de divendres, de confessió..... caaa! lo de la confessió no'm pot passar pel coll.

—Però, ¿y no deies que totes aqueixes coses anaven pels recones qu'es un portento y

are surts en qu'en parlen tant y tant?

—¡Bonol! Volia dir..... qu'axò de confessar no ve a lloch; no es més qu'una cadena per esclavitzar les intel·ligències y als cors, y no serveix per res pus, y jo que no som un homo que s'enganya facilment, no m'empaig de confessions, ni vuy que'n tenguen per beneit.

—Fas molt bé; però ¿y si tenguesses qualche deutet ab Deu?... Vaja; si haguesses tenguendes les ungles un poch massa llargues, o qualche venjansa, o'l bestiar hagués passat sa partió.....

—D. Lluís....

—Y si'n lloch d'estar dins ca-teva, cuidant dels negocis de la casa, jugasses el pá de la familia y fesses el vago per dins cases de perdició, el temps que hauries de fer feina, y tractases la dona sens consideracions y els atlots rossegassen diguent flestomies y....

—D. Lluís!.....

—Y si tenguesses massa atencions a qualche persona a qui deshonrades y ella te deshonra a tú, o un desitj.... o converses que no te diven.... o lletgisses certes brutors.... o prenguesses part en certs divertiments que... vaja, ferien empagair si no's tapassen la cara....

—Que calli, D. Lluís, per amor de Deu, que si no haurèm d'acabar la conversa.

—No, homo, no t'apuris; jo no més ho deya per un si acás.

—Me pensava que m'ho volia retreurer.

—No; però creya que s'hi havia qualche cosa d'axò no te seria mal una confessió ben feta que te fes l'efecte d'una bugada més que regular.

—No vaig de confessions, li dich; y li asseguro que si jo comandás la privarí tot d'una, perque axò es un abús, molestar la gent d'aqueixa manera, y volermos obligar a dir certes misèries. Que resin els capellans lo que vulguen y prediquin de no matar ningú, però de lo demás que mos dexin estar. Mirse, D. Lluís, jo l'any passat no vaig sortir de la parroquia; y enguany tampoch no'n fas contes, y ho tench per una gran gloria.

—¿Y axò tens per una gloria?

—Si, senyor; y grossa.

—Idò mira: si axò es una gloria, jo'n coneix arreu, arreu de més gloriosos que tú, d'un bon tros.

—¿Quirs son?

—Ten poria anomenar més de tres dotzenes un derrera s'altre, però recort d'un que te guanya de bastant.

—¿Qui es ell?

—S'ase de mestre Pera Baday, que no s'aguantava de vey qu'es, y s'altre dia el volia venèrer per tres pessetes y ningú les hi volgué donar, perque diuen qu'es seu cuiro no les val de foradat qu'está.

—D. Lluís, aqueixes bromes son pesades.

—No, homo; tú dius que l'any passat no't confessares, y qu'enguany tampoch no't confessarás, y qu'axò ho tens per una gloria; idò figura't si te guanya, qu'ell ja corre els vint y vuit anys y no s'ha confessat may, y enguany encare no's confessarà; per axò te deya qu'era més gloriós que tú.

—¡.....!

—¿Que no trobes que tench raó?

—D. Lluís que vol res de per ca-nostra.

—No frissis, Toni, que t'he de dir dues paraules en serio. Tú penses que la confessió es cosa de beneitures y exigències del clero, quant consta per l'Escriptura qu'els primitius cristians se confessaven ja ab sos apòstols. Y qu'els Martirs se confessaven, y se confessaven els anacoretas del desert qu'admiraven bons y dolents ab ses virtuts y penitències; y se confessaven tants de sants qu'han omplert al món ab la fama de la seva santetat: Sant Francesch, Sant Domingo, Sant Felip Neri, San Vicents de Paul, Santa Teresa y tants y tants que te'n poria fer una lletania grossa, que no acabariem en tota la vel·lada. Lo mateix que veim que se confessen, y prou, totes les persones que tenen vertader esperit de sacrifici y d'amor, les Germanes de la Caritat, les Germanetes dels pobres.....

—Basta; ja veig ahont ve a parar: però V. no ha reparat que tots aquells sants y totes aqueixes monjes son una partiada de retró-grados.

—¡Ave María Puríssima! Y qui ha fet més be qu'ells a l'Humanitat, ni es estat més defensor del progrés vertader que salva els pobles? Però no res; te pareix axò gent ignorant? Idò mira els sabis. Se confessaven un Tertuliá, un Lactanci, un Sant Joan Crisòstom; un San Basili, un San Atanasi, un Sant Geroni, un Sant Agustí: se confessaren més tart, Sant Bernat, Sant Bonaventura, Sant Anselm, San Thomás, Gerson, Albert el Gran: se confessaren els grans homos de fa uns quants sigles: Belarmino, Suarez, Toledo, Furelón..... y ja saps que de tots quants te'n he anomenats no n'hi ha cap que en quant a ciencia e ilustració y fama no fassa la retxa molt més amunt que tú y molts d'altres, que com tú, combaten se confessió.

—Si; però tots son clericals.

—Alabat sia Deu! Quina manera de no entendre ni tan sols les paraules que dius. Y no t'havia pensat a parlar d'altres sabis. Te fas a saber que'n Galileo, Volta, Ampère, Cauchy, Moigno, Le-Verrier, Sechí, Pasteur, se confessaven com qualsevol bon cristiá y més d'un pich cad'any; com qu'alguns eren sacerdots; y els que no ho eren, eren tan piadosos que tú los hauries dit beatos. Y ja saps qu'axò son ses primeres figures de les ciències naturals.

—Eren uns xiflats.

—Idò voldria que'm contestases a una pregunta.

—Diga.

—Escolta: La Mettrie, metje de molt males idees, volgué renunciar els errors y fe confessió general antes de morir. El conte Boulainvilliers, autor de molts de llibres quantre la religió, se confessá quant vengué l'hora de sa mort, ab tant de fervor qu'els altres se'n edificaven. Montesquien, iucrèdol de set soles, va demanar sa confessió, y la va fer ab moltíssim de fervor. Manpertius, astrònom que de tant de mirar les estrelles havia arribat a tenir entelats els uis de l'ànima, de tal manera los va tenir clars a l'hora de morir, que crida dos frares, y va confessarse ab un d'ells. Boulanger, impio dels pitjors, se confessa ab un canonge. Tonssaint, Bouguer,

Fressan, tots molts coneguts d'entre l'impie-tat, perque com incrèdols eren famosos, se confessaren, y digueren devant tothom que si no creyen antes era perque tenien les costums dolentes. El general Bertrand, en Victor Manuel, qu'havia robats els bens a n'el Papa, en Litré, en Julio Simó, feren tots dos doblés de lo mateix. Idò hé; are ve la meua pregunta: ¿Com es que tots aquests que no eren xiflats, a l'hora de sa mort que solem dir qu'es l'hora dels desenganys, se xiflaven y se volien confessar com qualsevol beata, tirant per la finestra els trastos del progrés, ilustració, adelantos y demás músiques, y en canvi no ha hagut may cap bon cristiá id'aqueix xiflats, que tú dius, que s'haja penedit de la seva xifladura?

—D. Lluís, axò val pensarhi.

—Idò pensehi, Toni, y ja'm tornarás la resposta. Però alerta a no morirte antes, y haverte de confessar un poch massa depressa.

J. M.ª S. y F.

LA TRANSFIGURACIÓ.

Del Evangeli sagrat
de Sant Mateu es translata.
Cap. XVII.

*Jesus s'en mená Sent Pere
Amb els jermans Jaume y Joan
Al cap alt d'una montanya;
Y, davant ells, apartats
De tots els altres dexebles,
Allá se transfigurá.*

*Resplendent com el sol
Los dexá veurer sa faç;
Y sos vestits coma neu
Enlluernaven de blanchs.*

*Llavores comparegueren
Moissès y Elías parlant
Amb Ell; empero sent Pere
Intervenguent exclamá,*

*Al bon Jesus dirigintse:
«Senyor, aquí ¡que bé estam!
Si ho voleu, fassem tres tendes,
Una per Vos alojar,
Y a Moissès y Elías
Un'altra per cada cual.»*

*Aquell encara parlava
Cuant un nigul lliernant
Los encubri; y una veu
D'aquell nigul digué clá:
«Est es mon Fill benvolgut
Amb qui m'he complagut tant;
Ascoltaulo.» Y els dexebles
Cuant l'ohiren, tots, de faç
En terra, ferits de pòr,
Caygueren. Jesus aná
A tocarlos, diguent-los:
«Alsaus... coratje!» Y, uys badats
A ningú veren sinó
A Jesus, tot sol romás.*

*Y, mentres s'en devallaven,
Jesus axò los maná:
»A ningú digueu lo vist
Fins qu'haji ressucitat
El Fill del hom, d'entre els morts.»*

*Pues aquell poble carnal,
Ohint un tan gran prodigi,
S'hauria incrèdul tornat.*

B. FERRÁ.

15 Mars de 1908.

Tots els homes volen saber, ¿més, qu'a profita la ciencia sens el temor de Deu?

PROJECTE

DE

JOCHS FRUYTALS A PALMA.

Lletgirem el Programa exposat en el **SOLLER** de diumenge passat, y creim que es digne de ser patrocinat. Perque, efectivament: per molt que valguen uns *Jocs Florals* en benefici de l'Il·lustració del poble, avui que el conró de la Poesia y de la Prosa literaria ja'l veim desenrotllar sens més estímul que el de l'honra y consideració social que amb aquelles s'alcansa, es hora d'estimular l'estudi y els treballs artístics y científics practicament, remuneratlos ab la paga que les necessitats materials demanan; y més quant no se trata de posar en premsa els ingenis per pur plaer sinó per donar aplicacions dignes y útils a sos productes.

Nos plau la variada exposició dels temes, y, per part nostra, encara n'hi afegirem qualcun altre, com es ara: Un premi de 50 pessetes al autor del millor dibuix de *Estacions del Sant Rosari*, per construirles de pedra y retjoles vernissades, ecònomicament y artísticament. Així podrien col·locarse per tot lo redó de les Creus monumentals (com la del *Puig de lo minyó*) que, com ella s'heuriem de redressar a costes dels catòlics, o en les voreres dels camins que conduexen als Santuaris de la Verge, conforme se veyen en el de Montis-sion de Porreres; o en el que ara s'alsa al Sagrat Cor de Jesus prop de Manacor, &c.

Corresponguent a l'atenta invitació del *Mallorquí* autor del projecte publicat en el *Soller*; lo transcrivim gustosament aquí meteix.

PRIMERA PART CIENCIES ÚTILS

A.—Oferint 250 pessetes al autor de la millor *Memòria sobre el modo práctic de cantar les sustàncies terroses (et alias) que entran dins Palma mesclades, y no disoltes amb les aygos de la font de la Vila; a fi de evitar l'enturament y obstrucció de siquioles y canonades.*

B.—Altres 150 pessetes, al qui presenti construït de fuste, en escala de 1 per 20 el millor *Modelo de caseta sòlida, higiènica y econòmica per habitarla una família obrera en un suburbi de ciutat mallorquina.*

C.—Altres 100 pessetes al autor del millor *Ensaig de Reglament* de fàcil aplicació, en què s'expressin els devers y les obligacions que tocan á senyores y á criades, per lleys de sociabilitat discreta, racional y caritativa.

SEGONA PART BELLES ARTS.

A.—250 pessetes al qui presenti 25 *clichés*, (tamany placa) retratos tipos de *pagesos y pageses vestits rigurosament á la mallorquina*, per ferne un *Album de fotogravats*; reservant la propietat al expositor.

B.—Altres 200 pessetes al jove menor de 17 anys dexeble de l'Acadèmia de B. A. de Palma, qui més bé dibuxi, a pols, tres detalls de construcció en pedra fuste y ferro, triats á son gust, de la Seu, Sa Llonja y el Gran-Hotel. Los dibuxos haurán de ser en tamany que pugan interpretar-se per operaris intel·ligents.

C.—Altres 125 ptas. al autor del millor *Projecte d'Estaiuts* per una *Societat protectora* de les joves brodedores, en roba blanca, en sedas policromes, en or y plata, etc. Amb unes nocions d'ensenyansa artística gremiable.

TERCERA PART BONES LLETRES.

A.—225 pessetes al autor de una *Monografia* sobre la tema: *L'Arquitectura religio-*

sa, a Mallorca; lo que ha estat, lo que es y lo que deuria ser. En mans de qui ha estat de qui está y de qui deuria estar.

B.—Altres 200 pessetes al autor del millor, *entremés*, en tres cuadros, sobre *les falses idees del socialisme*, bassat en les costums moralisadores propies de Mallorca.

C.—Altres 100 pessetes al autor dels *cinch millors romancets ó codolades*, que no encedesquen de noranta ni tenguen manco de se-xante versos cada un, sobre fets històrics ó personatjes notables de Mallorca. S'entén en llenguatje literari popular mallorquí.

UN MALLORQUÍ.

Palma-Febrer-1908.

¿QU'ES AIXÓ DE SOLIDARITAT INQUERA?

El *Setmanari, El Heraldo de Inca*, fa una mesada que du molt de fil y bollir ab la solidaritat inquera que se forma a nostra ciutat. Si hem de creure la propaganda qu'en fa el colega, l'idea ha pres carta de naturelesa y la flamada del foc solidari, sortint del terma d'Inca, pren pels pobles veinats, produint hermosos efectes a Seuva. Certa premsa palmesana s'en ocupa qu'es un gust com d'una qüestió important.

CA-NOSTRA, atenta a tot lo que sia milloransa moral y material del poble, però que no li agrada gastar pólvora en va, ha estat a l'espectativa per veure a que pararien aqueixes propagandes, esperant d'un dia a l'altre que sortissen a llum les entitats que la componen, per ferse càrrec be de la seva transcendència y bondat, y per adherirse a ella segons els entecedents dels seus homos. Nosaltres creim més ab la bondat de les persones que no en la bondat de les lleys: *digau-me el sant y vos direm els seus miracles*, diu un adagi mallorquí. Naturalment: si en la solidaritat inquera s'hi veyia la majoria dels demòcrates y no hi veyem la majoria dels catòlics, qu'encare que indolents ab aixó de política, el dia d'eleccions, obligats per les lleis tendrán que tirarse a qualque part, a n-aquesta solidaritat, no la poriem recomanar a nostres amics. Si una solidaritat inquera, y per lo meteix genuidament mallorquina, que volgués per model Catalunya, rebutjás lo que Catalunya estima: com es la llengua patria, la tradició y lo que significa l'esperit que sap entussiar-se per la gloria del Rey En Jaume: a n-aquesta solidaritat, tampoc la podriem recomanar a nostres amics y subscriptors.

¿Será bona la solidaritat inquera?... ¿Tendrá molta transcendència?... ¿Mos hi adherirém nosaltres?... No hu sabem. Fins aquí sols han sonat articles de propaganda, redactats ab generalitats més o manco sabudes. Digau-mos els sants, mostra-mos les basses, nombra-mos el personal y sabrem els seus miracles.

Noves d'Inca.

Dins pocs dies comensarán enseyar la Missa d'Angels, les congregacions, les costures y tothom qu'hi vulgue pendre part, a fi de poderla cantar el poble per la festivitat de Pasco de Resurrecció a nostra Parroquia.

Estant entre nosaltres el P. Mudoy, intelligent en la música solesmes, es facil que se atenga molt al seu perer, en la interpretació del cant litúrgic que se va ensenyar.

Y va de cines. A n-el circol d'obriers catòlics d'Inca, se preparen per instal·larne un dins poc temps a n-el saló del Teatre.

Acabam de lletgir el darrer discurs del diputat D. Joan Vázquez de Mella, que fa fer a les Corts el dia 27 de Febrer, y, havennos entussiasmat, recomanam la seva lectura a nostres amics y subscriptors.

Tots els vespres s'umpl de gom en gom de feels nostra Iglesia Parroquial, que van escoltar la paraula de foc del coremer, el P. Mudoy.

Nostre Ajuntament acordá la setmana pasada decantar els padrissos que hi ha a la plasseta del Angel. ¿Y no hagués estat més hermós acordar replantarhi arbres y cuydarlos y regarlos així com pertoca?

La Junta de Reformes Socials, ha proposat al Govern civil de Mallorca, la renovació d'alguns membres de la Junta de Protecció de la infancia.

També l'Ajuntament té proposats a la Governació els nous vocals que han de formar part de la Junta de Instrucció pública.

Dimars qui vé, dia 17, a l'iglesia de San Francesc a les set y mitja del matí, comensarán els tretze dimars dedicats a San Antoni de Padua. Se farán ab solemnitat.

CORRESPONDENCIA.

Bloud. Hem rebuts sos tres treballs. El primer qu'hem lletgit, convé retocarli alguna cosa. Tenim molt d'original qui espera torn. Gracies a Deu, CA-NOSTRA té simpaties y son molts qui mos envien composicions, així es, que ni lloc per la correspondència hem tengut als nombres anteriors.

D. Bartomeu Ferrá. Ja mos agrada que mos glosi els evangelis de les dominiques de corema. Gracies. Lo del bisbe de Málaga que indica que reproduhiguem, no mos hi ha cabut.

Mossen M. Estam conformes; però no tanta modestia, el coneixem.

Mossen Agustí. Moltes gracies.

A. R., A. M.ª S. y F. Deu les pagui la caritat. Entesos.

Mossen Pau Mir, Rector. Rebuda ab molt de gust l'esposició evangèlica del dimoni mut. Mil mercés.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00'00 a	89'00.
Blat.	la cortera de 18'50 a	19'00.
Xeixa.	id. de 19'00 a	19'00.
Ordi mallorquí.	id. de 11'00 a	11'00.
Ordi foraster.	id. a	10'00.
Sivada.	id. a	07'50.
Ídem forastera.	id. a	06'00.
Faves cuïtores.	id. a	00'00.
Ídem ordinaries.	id. a	17'25.
Ídem pel bestia.	id. de 00'00 a	16'50.
Blat de les Indies.	id. a	17'00.
Ciurons.	id. a	22'00.
Fesols.	id. a	30'00.
Monjetes de confit.	id. a	50'00.
Ídem blanques.	id. a	30'00.
Patates.	id. de 05'00 a	06'00.
Muniacos.	id. de 04'00 a	04'50.
Figues seques.	el quintá a	09'00.

PELEGRINACIÓ A LOURDES.

VI.

OFICINES DE LES
COMPROVACIONS MEDICALS.

En aquestes famoses oficines hem tengut la satisfacció de conversar una estona amb Maria Joseph Colineaux, de Tréleu-en-Ruffiac (Morbihan), de trenta un any d'edat. La malalta ja feya molts d'anys que se veyia obligada a guardar llit y no se poria alimentar en no ser de líquids, no sufrint el seu ventre cap aliment solit. Tretze anys feya que no havia pres més que llet, y cinch que no havia posats sos peus en terra. L'any passat vengué a Lourdes en un estat de postració tristíssim, més ella recobrá sa salut *durant la processó del Santíssim*, el dimecres dia tretze de setembre de 1905: ella mateixa enguany es tornada per donar gracies a la Mare de Deu y amb un certificat del seu metje comprovant que sempre ha estada bona desde llevoneses y qu'ha augmentat vint lliures. (1)

Despues d'haver conversat un poch amb un dels metjes del *Bureau des Constatations Medicals*, mos hem topat amb aquella jove d'una vintena d'anys qu'hem dit anava vestida com la Mare de Deu de Lourdes. Mon company m'ha dit que li fes algunes preguntes a les quals ha contestat amb gran amabilitat, y finsitot posseyesch un bell autograf qu'escrigué a devant noltros. Son varios els periòdichs qu'han parlat d'aquesta senyoreta, qu'amb el seu aspecte e ilustració ja indica que es de s'aristocracia italiana. D'un pe-iò-dich de dijous, dia 13 de setembre de 1906, copiy solament un parey de párrafos. (2)

«La senyoreta Carina Mathon, contessa de Benevel, estava en cura a Luchon desde el mes de joriol, per una tuberculossis inveterada interessant els dos pulmons, amb febre continua ja feya dos anys, amb vòmits frequents, suors abundants, anèmia completa y un tumor blanch en el jenyoy dret. La contessa de Benevel estava amenassada de tassis galopant. Els cuydados de moltes celebridats medicals de Paris y el tractament per espay de vuyt messos en el sanatori de Fontainebleau, foren sense resultat algun. Perdudes les esperances humanes, el 31 d'agost últim (1906), arribá a Lourdes ahont el Doctor Boissarie comprová el tristíssim estat de la malalta: febre alta de punt, tos cavernosa, espectoracions de sanch, desmays,.... diagnostich lamentable.»

«Portada el sendemá demati a la *Piscina*, no gosaven ferli prende un bany, tan grave era el seu estat; y sols li donaren algunes locions a ses parts més atacades. Una petita milloransa permeté el que la malalta, dins son petit cotxet, pogués passar gran part de la diada a devant la Gruta. La piadosa Contessa esperava amb impaciencia la processó de l'Hosia Sacrossanta, benehida per la qual, se posá de jenoys dins son carruatjet y amb llágrimes en els seus ulls proclamá la seua resurrecció. Axò succehí dia primer de setembre de 1906.»

«El dia siguent quatre metjes en les Oficines del Santuari declararen que en ella no hey/havia senyat alguna de tuberculosis. Efectivament, donchs, va esser una resurrecció: no pus tos, ni espectoracions; veu clara y ulls molt vius; forsa, color sa, y moviments llaugers.»

Axí l'hem vista a la jove Contessa, y axò qu'ella mateixa mos digué que se trobava en el tercer período de la tassis; axí l'hem vis-

(1) «Journal de la Grotte de Lourdes», 16 setembre de 1906.

(2) «Le Nouvelliste» de Bordeaux, 13 setembre de 1906.

ta no se quantes vegades pels contorns de la Santa Cova amb el seu vestit de la Mare de Deu de Lourdes, blanch com la neu dels Pirineus. (1)

UN PELEGRÍ

(1) «El Mensajero del Corazón de Jesús», de Bilbao, corresponent al mes de novembre de 1906, entre altres coses sobre la Contessa de Benevel; diu lo siguent: «Desde les hores a la fecha (*en manco de dos mesos*) ha aumentades *tretze lliures* de pés. L'han eczaminada *coranta cinch metjes* de tota nacionalitat y religió y tots ells l'han declarada curada. El seu metje, el Doctor Racine, l'enviá a Lourdes come renunciada de tot.»

Entreteniments.

Soluciones als passa-temps del número vint y dos.

Geroglífic.—Hey ha més dies que llango-nises.

Xarada.—Silo.

Fuga de consonants:

A Petra per tocá l'orga
posen dos porcs dins un sac;
un fa ric y s'altre rac,
s'evenen com un rellotje.

Intrínquilis.—Caminer.

Preguntes.—1.ª La cresta: 2.ª el truy: 3.ª els nuus: 4.ª el bregué.

Endevinaya.—Els cadufos d'una sinia.

TARJETA.

DÁMASO PUJE QUEDAR.

Amb aquestes lletres, suprimintne una, componde el nom y llinatje d'un literat molt erudit.

UN QUI DIJUNA.

XARADA.

Prima té tot animal
y la *dos* pots be trobá
dins l'escala musical,
la *tersera* m'ha servit
per escriure la xarada,
el *TOT* una temporada
de becallá en sufrít.

Es CAPITÁ ARANYA.

FUGA DE VOCALS.

J. p. ss. r. . l. m. .,
l. m. p. r. n g. rm. m. . ;
. mp. r. p'. n B. rt. m. .
p. ss. r. . ll. d'. ll. .

UN VEY.

SEMBLANSES.

¿En que se assemblen la fosca y es vent?
¿Y un fobiol amb una flauta?
¿Y unes xeremies amb un elefant?

CASA-BLANCA.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

Sustituhíu aquests punts per lletres de modo que diguen:

1. Un animal de ploma.
2. Infinitiu de verb.
3. Cosa que empleen es venedós de roba.
4. Contracció.
5. Un animal.
6. Una consonant.

SIMAR.

ENDEVINAYA.

En penjen com un malvat
y no'n formen cap judici,
y si importa fas servici
quant estic ben preparat.

UN FUSTÉ.

Anuncis.

LLIBRERÍA LA BONA CAUSA

den Miquel Durán.

PROPAGANDA CATÓLICA.
CENTRE DE SUSCRIPCIONS.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

—TROBAREU:—

Estampes

DE PRIMERA

COMUNIO

ab diferents dibuxos y mides desde a cinc cèntims fins a deu reals.

—(:)—

Obres de

MOSSEN MIQUEL COSTA.

El Via-crucis a 0'75, y a 1'00. Ptes.

El Mes de Maig a 1'50 idem.

—(:)—

Mater admirabilis

—O SIEN—

Les esclencies de la Verge medidades en los versets de la seva Letania lauretana ab una preciosa estampa elegòrica a cada un.

PER MOSSEN FÉLIX SARDÁ Y SALVANY.

Llibre apropiat per regalo.

—(:)—

Gran Verietat.

Setmanes Santes, devocionaris, llibres, follets y objectes propis per regalar als nins de primera comunió.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.